

La Comédiathèque

Strip Poker

Jean-Pierre Martinez

comediatheque.net

Tämä teksti on saatavilla ilmaiseksi luettavaksi.
Huomio! Kaikki julkiset esitykset, olivatpa ne ammatti- tai harrastajateatterin esityksiä, edellyttävät tekijän ennakkolupaa. Ota yhteyttä Jean-Pierre Martineziin ja pyydä lupa hänen teostensa esittämiseen:
<https://jeanpierremartinez.net/en/contact-2/>

Strip Poker

Jean-Pierre Martinez

Käännös ja sovitus: tekijä

Uusien naapureiden kutsuminen illalliselle tutustumisen merkeissä: riskialtis veto, joka voi tulla kalliiksi ja johtaa pokerikomediaan, jossa jokaisen on lopulta pantava korttinsa pöytään...

Henkilöt

Pierre

Marie

Jacques

Céline

© La Comédiathèque

1. näytös

Olohuoneessaan Marie, melko seksikkääksi laittautunut vaalea nainen, kattaa juhlavasti pöytää neljälle. Hänen matkapuhelimensa soi. Hän vastaa.

Marie (*ystävällisesti*) – Haloo...? (*Ärtyneenä*) Ei, anteeksi, tämä ei ole Pierre vaan Marie, hänen vaimonsa... Soititte minun kännykkääni... Voin jättää hänelle viestin...? Selvä... Ei, ei haittaa...

Hän jatkaa valmisteluja hieman ylikierroksilla. Puhelin soi uudelleen.

Marie (*entistä ärtyneempänä*) – Haloo...? (*Ystävällisesti*) Ai hei, Jérôme... Kyllä, kyllä, ihan hyvin... Mutta minähän sanoin sinulle, että lopetin tupakoinnin...? Tänä aamuna... En ole raskaana, älä huoli, mutta poltin sentään kaksi askia päivässä. Nykyisillä tupakan hinnoilla laskin, että vuoden päästä minulla on varaa safarille Keniaan. Jos kestan vain viikon, saan sentään HSL:n AB-kausilipun. Ja sillä mitä olen jo tänään säästänyt, ostin itselleni ison purkin Nutellaa... (*Huokaisten*) En arvannut, että tämä olisi näin vaikeaa... Mutta minkäs teet? Nykyään ei saa polttaa enää edes hautausmaalla... Pierre voi hyvin. Ainakin toistaiseksi... En, puhuin hänen työstään... Kuule, minun täytyy lopettaa, porsaanpaistini luumuineen kuivuu uunissa. Soitellaan? Moi moi...

Marie lopettaa puhelun, nuuhkaisee ilmaa ja katsoo huolestuneena yleisöön.

Marie – Täällä haisee kaasulta, eikö...?

Hän syöksyy keittiöön. Pierre, älykkömäisen näköinen, tulee sisään vihellellen. Hän riisuu takkinsa, istuu sohvalle ja selaa Helsingin Sanomia. Isossa otsikossa lukee: ”Aiheuttaako matkapuhelin syöpää?” Marie palaa. Pierre laskee lehden kiireesti pöydälle ja vetää kasvoilleen traagisen ilmeen.

Marie (*iloisesti*) – Hei!

Pierre (*synkästi*) – Hei...

Marie (*nähdessään hänen ilmeensä*) – Mikä on?

Pierre – Minut irtisanotaan...

Marie – Irtisanotaan! Miksi?

Pierre – Siirto ulkomaille...

Marie – Voi ei... Olen pahoillani...

Pierre lysähtää sohvalle.

Pierre (*surkeana*) – Ethän jätä minua?

Marie ottaa hänet syliinsä lohduttaakseen.

Marie – Mitä sinä oikein puhut? Minähän käyn töissä! Ja juuri lopetin tupakoinnin. Niillä säästöillä sinä olisit melkein voinut jo siirtyä osa-aikaiseksi... Ja jos vyötä pitää kiristää, niin kiristetään. *(Käsi vatsalla)* Minä lopetan Nutellan...

Pierre *(liioitellen)* – En halua elää sinun elätettävänäsi... Mieluummin vaikka teen tästä kaikesta lopun...

Marie – Älä nyt puhu typeryyksiä... Me olemme naimisissa, Pierre! Myötä- ja vastoinikäymisissä! Säästetään myötäkäymiset loppuun... Mutta onhan se hullua, että koko paikka ulkoistetaan noin vain ilman varoitusta...

Pierre – Sellaista se nykyään on... Globalisaatiota...

Marie – Mutta sentään... Kansalliskirjasto! Minne ihmeeseen ne sen siirtävät? Sehän on valtava rakennus...

Pierre – Kiinaan... Ne pakkaavat kaiken laatikoihin ja kokoavat sen uudelleen Kantonin esikaupunkialueen teollisuuspuistoon. Yhtä siipeä on jo alettu purkaa...

Marie *(kauhistuneena)* – Ei kai?

Pierre – Kyllä.

Marie – Mitä kiinalaiset tekevät kaikilla niillä kirjoilla? Eiväthän he ymmärrä niistä mitään. Eivät pysty edes järjestämään niitä aakkosjärjestykseen...

Pierre – Koko suomalainen kirjallisuus käännetään automaattikäytäjäillä esperantoksi, sitten kaikki digitoidaan ja tallennetaan valtavaan pagodin muotoiseen keskustietokoneeseen. Tietoihin pääsee tietenkin vain kuukausimaksulla, niin kuin maksutelevisioon. Paperi kierrätetään. Säästyvätpä ainakin viimeiset Kiinassa kasvavat eukalyptusmetsät. *(Huokaisten)* Jos minun uhraukseni sentään pelastaa muutaman pandan...

Marie *(murtuneena)* – Ei voi olla totta...

Pierre yrittää vielä hetken pitää pökkansa ja purskahtaa sitten nauruun.

Pierre – Ei tietenkään! Uskoitko sinä oikeasti tuollaisen hölynpölyn?

Marie *(yhtä aikaa raivoissaan ja helpottuneena)* – Tuollaisesta ei pitäisi vitsailla...

Pierre – Totta kyllä, nyt ei olisi hyvä hetki menettää työpaikkaa. Palkka on ihan kelvollinen... ja minulle jää siellä runsaasti aikaa kirjoittaa... Ai niin, minulla on sinulle hyviä uutisia. Salaisuus-kustantamo suostuu julkaisemaan näytelmäni!

Marie *(teeskennellen innostusta)* – Salaisuus-kustantamo... Mahtavaa!

Pierre – No, omakustanteena tosin... Minun pitää myydä vähintään neljätuhatta kappaletta, että saan painokulut takaisin. Neljätuhatta kirjaa menee nopeasti, vai mitä?

Marie – Sinun vanhempasi ja minun vanhempani... Jos kumpikin perhe ottaa tuhat!

Pierre hieroo käsiään tyytyväisenä.

Pierre – No, syödäänkö? Tänään tulee Strip Poker...

Marie (*hämmentyneenä*) – Haluatko pelata minun kanssani räsupokkaa?

Pierre – Strip Poker, se tosi-tv-ohjelma! Tiedäthän sinä!

Marie – En...

Pierre – Sinne kutsutaan pariskuntia. Aina kun toinen puolisoista katsoo parhaaksi olla vastaamatta toisen kysymykseen, hänen pitää riisua yksi vaatekappale!

Marie (*huokaisten*) – En ymmärrä, miten voit katsoa tuollaista roskaa...

Pierre – Kuule nyt... Tänään on finaali!

Marie – Finaali tai ei, se ei nyt onnistu...

Pierre – Onko televisio rikki?

Marie – Ei... Mutta et voi katsoa sitä...

Pierre – Kiellätkö sinä minulta television...?

Pierre huomaa neljälle katetun pöydän.

Pierre – Älä sano, että kutsuit vanhempasi?

Marie – Naapurit.

Pierre – Naapurit? Nehän muuttivat pois kuukausi sitten...

Marie – Uudet naapurit!

Pierre – Uudet naapurit? Mutta emmehän me edes tunne heitä!

Marie – Juuri siksi. Törmäsin rouvaan jätekatoksella... Ajattelin, että tässä olisi hyvä tilaisuus tutustua.

Pierre – Mitä varten?

Marie – Että tuntisimme heidät. Siinä kaikki.

Pierre – Mitä varten heidät pitäisi tuntea?

Marie – On aina hyvä tuntea naapurinsa... Voi joskus tehdä toisille pieniä palveluksia...

Pierre – Palveluksia...? Millaisia palveluksia?

Marie – En minä tiedä... Kastella kukkia, kun toinen on poissa...

Pierre – Ainoan viherkasvin, joka minulla oli työhuoneessa, sinun kissasi söi viime sunnuntaina, kun olimme lounaalla vanhempiesi luona.

Marie – Nimenomaan! Jos joku olisi ollut ruokkimassa kissani, se ei olisi syönyt sinun viherkasviasi... Ai niin, hassua, en ole nähnyt sitä kissaa koko päivänä...

Pierre huokaisee.

Pierre (*huolestuneena*) – Heillä on lapsia, eikö?

Marie – Kolme, luulisin...

Pierre – Älä sano, että kutsuit heidätkin?

Marie – He jäävät varmaan mieluummin rauhassa kotiin. (*Ironisesti*) Etteivät missaa Strip Pokerin finaalia.

Pierre – Älä käännä veistä haavassa, jooko?

Marie – Ja he asuvat ihan vieressä...

Pierre – Etkö sinä puhunut vastapäisistä naapureista?

Marie – Vastapäiset naapurit tekivät itsemurhan puoli vuotta sitten! Etkö muista kaikkia paloautoja keskellä yötä, vilkkuvaloja ja sireenejä?

Pierre – En...

Marie – Minä kyllä muistan. Heräsin siihen. Olen nähnyt siitä painajaisia siitä asti... He avasivat kaasun... Koko kortteli oli vähällä räjähtää...

Pierre – Jotkut eivät kyllä ajattele muita lainkaan... Miksi he tekivät itsemurhan? Yhdessäkö?

Marie – Kuka tietää... Ehkä televisiosta ei tullut sinä iltana mitään hyvää... Ehkä jos olisimme kutsuneet heidät kylään...

Pierre – Älä sano, että kutsuit nämä naapurit illalliselle vain siksi, ettet tuntisi itseäsi syylliseksi, jos he sattuisivat tekemään itsemurhan juuri tänä iltana...?

Marie – Ai niin, muuten, tänään tuli oudosti monta puhelua sinulle minun kännykkääni...

Pierre – Aivan, anteeksi. En tiedä, mihin oma puhelimeni on joutunut. Jätin siis sinun numerosi työpaikan vastaajaan. Siltä varalta, että joku tuottaja yrittää tavoittaa minut näytelmästä... Minun pitää olla koko ajan tavoitettavissa, ymmärräthän.

Marie (*tyrmistyneenä*) – Minun kännykkänumeroni? Eikö olisi ollut yksinkertaisempaa ostaa itsellesi uusi puhelin?

Pierre – No jaa... Ajattelin lopulta, että ilman kännykkää voi aivan hyvin elää, eikö?

Marie – Totta kai... kun on vaimo vieressä toimittamassa puhelinkeskusta...

Pierre – Kuule, sinä yrität lopettaa tupakoinnin, minä päätin lopettaa kännykän. Katsotaan kumpi kestää pidempään.

Marie (*ärtyneenä*) – Niin, mutta minä en pyydä sinua polttamaan savukkeita puolestani!

Pierre syventyy taas Helsingin Sanomiin. Vain yleisö näkee otsikon: ”Aiheuttaako matkapuhelin syöpää?” Marie mulkaisee häntä ärtyneenä.

Marie – Voisit ehkä käydä vaihtamassa vaatteet ennen kuin he tulevat, vai mitä?

Pierre – Ketkä?

Marie – Naapurit!

Pierre – Ai niin! Olin jo unohtanut koko ihmiset.

Pierre lähtee vastahakoisesti vaihtamaan vaatteita.

Marie – Minä käyn katsomassa, ettei uuni ole sammunut. Eikö täällä haise vähän kaasulta?

Pierre kohauttaa olkapäitään ja poistuu. Mariekin käy hetken poissa ja palaa pullojen ja lasien kanssa valmistelemaan aperitiivia. Hetken kuluttua Pierre tulee takaisin vähintäänkin rennossa asussa.

Marie – Oletko sinä pukunut pyjaman?

Pierre – Tämä ei ole pyjama! Tämä on... oloasu.

Marie – Ja nuo villatohvelit eivät kai nekään ole tossut...?

Pierre – Kuule, jos meistä kerran on tarkoitus tulla läheisiä naapureiden kanssa, miksei saman tien olla rennosti?

Marie – Kuvittele, että hän tulee puvussa ja solmiossa ja vaimo iltapuvussa... En minä sanonut, että tämä on pyjamabileet.

Pierre poistuu huokaisten. Marie jatkaa valmisteluja. Pierre palaa tavallisemmissa vaatteissa.

Pierre – Käykö tämä?

Marie – Menettelee...

Pierre vilkaisee sohvapöydällä olevaa postia.

Pierre – Otava, WSOY, Tammi...

Marie katsoo häntä uteliaana.

Pierre – Kunhan pelleilen, valitettavasti... (Käy kolme kirjettä uudelleen läpi) Elisa, Helen, HSY... (Huokaisten) Täysosuma...

Marie – Posti on ehkä taas lakossa. Silloin mennään minimipalvelulla. Ne toimittavat vain laskut...

Marien matkapuhelin soi ja hän vastaa.

Marie – Niin...? (Teennäisen ystävällisesti) Ei, tämä on vaihde, mutta odottakaa hetki, yhdistän. (Ojentaen puhelimen Pierrelle ärtyneenä) Kaverisi Patrick...

Pierre ottaa puhelimen aivan kuin tässä ei olisi mitään outoa.

Pierre – Hei Patrick... Mitä kuuluu... Niinpä, siitä on aikaa... Tiistaina? Kuule, miksipä ei... Mutta minun täytyy kysyä Marielta. Hänellä on nyt vähän kiire. Soitatko huomenna? Joo, jos en ole kotona, kokeile kännykkään...

Marie mulkaisee häntä ärtyneenä.

Pierre – Selvä, moi Patrick...

Hän lopettaa puhelun.

Pierre – Voi mikä riesa!

Marie – Mitä hän halusi?

Pierre – Kutsua meidät illalliselle tiistaina. Hänen vaimollaan on syntymäpäivä...

Marie – Luulin, että hän on paras ystäväsi...?

Pierre – Syntymäpäivät masentavat minua... Kutsunko minä hänet sinun syntymäpäivillesi?

Marie – Ensin sinun pitäisi muistaa, milloin ne ovat...

Pierre – Ei, olen paljon rauhallisempi ilman kännykkää. Mitä hittoa ne naapurit oikein puuhaavat? Eivät ne ainakaan voi väittää jääneensä ruuhkaan, kun asuvat vastapäätä!

Marie – Vieressä...

Pierre – Sitä suuremmalla syyllä, niiden ei tarvitse edes ylittää katuja!

Marie – Rauhoitu, kello on vasta yhdeksän...

Pierre – Tähän aikaan me olemme yleensä jo syöneet. Minulla alkaa olla hirveä nälkä... (*Hämmästyneenä*) Ja täällähän tuoksuu hyvältä. (*Epäuskoisena*) Mitä sinä oikein olet kokannut?

Marie (*ylpeänä*) – Porsaanpaistia luumujen kanssa. Löysin reseptin Me Naisista...

Pierre – Aivan... En tiedä, oliko tämä juuri oikea ilta kokeilla jotain uutta, mutta olkoon... En edes tiedä, mitä niiden ihmisten nimet ovat...

Marie – Hän on Céline ja mies taitaa olla Jacques...

Pierre – Tehän olette jo melkein läheisiä... Entä sukunimi?

Marie – En muista. Jonkin pesuaineen nimi.

Pierre – Omo? (*Marie pudistaa päätään.*) Surf? Ei kai Ariel?

Marie – Ariel! (*Ei enää aivan varmana*) Tai Mariel...

Pierre – Hetkinen, Mariel vai Ariel?

Marie – En tiedä. Hän sanoi ”rouva Mariel”... Kai se selviää. Onko sillä jotain väliä?

Pierre – On vähän! Jos se on Ariel, niin sinun porsaanpaistisi... Voivathan he syödä luumut. Ne tekevät hyvää vatsalle...

Marie (*kauhistuneena*) – Voi ei, en tullut ajatelleeksi...

Pierre – Niinpä... Kun kutsuu ihmisiä, joita ei tunne...

Marie – Mutta mistä minä olisin voinut arvata? Jacques ja Céline eivät kuulosta...

Pierre – Kaikkien muslimien nimi ei ole Mohamed.

Marie – Ai sinusta he ovat muslimeja...?

Pierre – Kuule, porsaanpaistin kannalta lopputulos on joka tapauksessa sama, eikö?

Marie – Ehkä he eivät ole uskonnollisia...

Pierre – Kannattaisi silti varata pakastepizza... Kasvispizza, mieluiten...

Ovikello soi. Marie jähmettyy paniikissa.

Marie – Mitä me teemme?

Pierre – Sinun kai täytyy mennä avaamaan. Niin yleensä tehdään, kun on kutsuttu ihmisiä ja he soittavat ovikelloa. Tai sitten sammutetaan kaikki valot ja mennään katsomaan Strip Pokeria kylpyhuoneeseen...

Marie – Minä menen...

Hän katoaa eteiseen avaamaan ovea ja vastaanottamaan naapurit.

Marie (*kulisseista*) – Hyvää iltaa, hyvää iltaa... Tulkaa sisään... Voi, ei olisi tarvinnut, ei olisi tarvinnut...

Pierre – Näköjään Arielilta... Tai sitten Omolta...

Marie palaa ruokailutilaan kukkakimppu kädessään, naapurit perässään.

Pierre (*matkien Marien teennäistä ystävällisyyttä*) – Päivää, päivää... Mitä kuuluu, mitä kuuluu...?

Marie – Mitä nämä ovat? Päivänkakkaroita? Onpa valtavat terälehdet!

Céline (*vaivaantuneena*) – Tulppaaneja...

Marie – Ai niin, nehän ovat upeita!

Céline – Ne taisivat kärsiä vähän kuumuudesta.

Kukat ovat todellakin pahasti nuupahtaneet.

Marie – Laitetaan ne heti veteen...

Pierre – Ehkä ne heräävät vielä henkiin...

Naapurit tulevat sisään. Céline on tummahiuksinen, hyväkuntoinen viisikymppinen, melko hoikka ja pukeutunut tyylikkäästi mutta hillitysti, jakkupukuun ja hiukset nutturalla. Jacques on pyöreämpi ja kömpelömpi, kädessään pullo, ja hänen pukunsa roikkuu yhtä velttona kuin kukat. Kaiken kaikkiaan hyvin sovinainen pariskunta, joka erottuu Pierrestä ja Mariesta, joiden tyyli on nuorekkaampi ja rennompi. Marie esittelee heidät.

Marie (*Jacquesille*) – Tässä on mieheni, (*painottaen sukunimeä*) Pierre Safran...

Miehet kättelevät.

Pierre (*synkästi*) – Hauska tavata...

Marie (*Jacquesille*) – Ja te olette...?

Jacques (*hymyillen*) – Jacques...

Marie – Pelkkä Jacques, selvä...

Jacques ojentaa pullon Pierrelle.

Jacques – Laittakaa tämä jääkaappiin...

Pierre – Cavaa! Kiitos paljon, Jacques...

Jacques – Kunnolla jäähdytettynä se on melkein yhtä hyvää kuin samppanja, eikö?

Pierre (*ironisesti*) – Miksi siis tuhлата rahaa? Laitan sen pakastimeen. Tulee vielä parempaa.

Pierre vie pullon keittiöön.

Marie (*vaivaantuneena*) – Löysittekö helposti perille?

Naapurit hämmästyvät.

Marie (*korjaten nopeasti*) – Tiedän kyllä, että asutte vieressä... Tarkoitin, että... saitteko helposti... (*Improvisoiden*) lapsenvahdin?

Céline – Kyllä! Vanhin vahtii kahta nuorempaa. Ja jos teille sopii, käymme välillä katsomassa, että kaikki on kunnossa.

Pierre palaa.

Marie – Mitä lasten nimet muuten ovat?

Céline – Sarah, Esther, ja nuorin on Benjamin.

Marie yrittää turhaan päätellä lasten nimistä naapureiden uskonnollista taustaa.

Marie – Benjamin... Tietysti... Kuopus...

Céline – Teillä ei taida olla lapsia...?

Pieni kiusallinen hetki.

Marie – Ei vielä... (*Keräten rohkeutta*) Anteeksi, mutta onko sukunimenne Mariel vai Ariel...?

Pierre – Niin kuin pesuaine...

Jacques – Mariel.

Marie – Huh! Me jo pelkäsimme, että olette juutalaisia!

Vieraat vaivaantuvat. Marie jähmettyy ja yrittää korjata tilanteen.

Marie – Anteeksi, tarkoitan vain, että olen tehnyt porsaanpaistia luumuilla... Mutta voimme kyllä järjestää muuta. Pakastimen pohjalla on varmasti joku quiche lorraine... Syödään vain rennosti sitä, mitä löytyy...

Pierre – Tai voimme siirtää tämän illallisen johonkin toiseen kertaan...

Marie mulkaisee Pierreä murhaavasti.

Céline – Älkää ihmeessä muuttako mitään meidän takiamme. Porsaanpaisti käy oikein hyvin...

Jacques (*kuivasti*) – Mutta nuo luumut... ovatko ne kosher? (*Marie näyttää vaivaantuneelta.*) Vitsailen... Kunhan niissä ei ole kiviä! Kuten minä aina sanon, hampaat ennen kaikkea. Mikä teidän sukunimenne olikaan? Curry?

Marie – Safran...

Jacques – Harmi... Kun ajattelin vain... Pierre ja Marie. (*Muut eivät ymmärrä.*) Pierre ja Marie Curie!

Célinekin pitää miehensä vitsiä hieman kömpelönä.

Marie (*pakottaen hymyn*) – Mukava huomata, että teillä on huumorintajua... Ja mitä väliä, juutalaisia tai muslimeja, eikö niin?

Pierre – Niin, pahemminkin voisi olla! Voisitte olla hammaslääkäri tai tietotekniikka-alalla...

Uusi vaivaantunut hiljaisuus.

Marie – Otetaanko aperitiivit...?

Pimeä.

2. näytös

Molemmat pariskunnat juovat aperitiivia. Pierre ja Marie näyttävät jo pitkästyneiltä, mutta yrittävät kohteliaasti kuunnella Jacquesin mitäänsanomattomia juttuja.

Jacques – Meidän hammaslääkärien ongelma on nykyään se, että käytämme enemmän aikaa paperitöihin kuin hampaiden hoitamiseen. Ja kun kaikki tehdään tietokoneella... Kuten minä aina sanon: minulle opetettiin poran käyttöä, ei hiiren. Onneksi vaimoni auttaa. Tietotekniikka on hänen alaansa, mutta minä... Ja muutenkin yrittäjiä ja vapaita ammatinharjoittajia verotetaan hengiltä... Tunnetteko muuten tämän vitsin? (*Pierre ja Marie näyttävät kohteliaan kiinnostuneilta.*) Hammaslääkäri lähtee vaimonsa kanssa risteilylle Tyynellemerelle. Haaksirikko! Laiva uppoaa...

Marie purskahtaa kovaääniseen, väkinäiseen nauruun. Kolme muuta tuijottavat häntä tyrmistyneinä.

Jacques – Öh, ei vielä tässä kohtaa... (*Marie vakavoituu.*) He ajelehtivat viikon ja päätyvät autiolle saarelle. Vaimo on tietenkin hyvin huolissaan. Hän sanoo miehelleen: meitä ei koskaan löydetä!

Marie räjähtää jälleen nauruun.

Jacques – Ei, ei vieläkään tässä... (*Marie vakavoituu.*) Mies kysyy vaimoltaan: muistitko maksaa ennakkoerot ennen lähtöä? Vaimo sanoo: en! Mies vastaa: älä sitten huoli, verottaja löytää meidät kyllä!

Jacques nauraa äänekkäästi omalle vitsilleen. Marie, edellisestä kerrasta viisastuneena, ei naura.

Jacques – Tässä kohtaa...

Marie yrittää hymyillä typerän näköisenä. Jacques ottaa esiin tupakka-askin ja tarjoaa savuketta Pierrelle.

Jacques – Savuke?

Pierre – Kiitos, en polta...

Jacques ojentaa askin Marielle.

Marie – Lopetin tänä aamuna...

Céline mulkaisee Jacquesia, joka panee askin pois.

Jacques – No... en sitten savusta teitä... Vaikka aina puhutaan tupakasta, niin ei matkapuhelinkaan taida terveellistä olla. Luin siitä aamulla Helsingin Sanomista. Kuulemma yli vartti päivässä, niin aivokasvain on käytännössä varma...

Marie nappaa Pierrelle kuuluvan Helsingin Sanomat sohvapöydän alta ja katsoo otsikkoa: ”Aiheuttaako matkapuhelin syöpää?”

Jacques – Kannattaa varoa, ettei päivän puheaika ylity!

Marie sinkoaa Pierreen tulisen katseen.

Jacques – Minä poltan, mutta minulla ei ole kännykkää!

Marie (*ironisesti*) – Ei minun miehellenikään. Hän antaa mieluummin minun saada kasvaimen puolestaan...

Jacques – Tiedätkö, mikä tässä ammatissa on kaikkein rasittavinta?

Pierre ja Marie teeskentelevät miettivänsä.

Jacques – Se, että käsiä pitää pestä koko ajan potilaiden välissä. Katsokaa näitä käsiä. Aivan kuivat! Voisin tietysti käyttää hansikkaita, mutta... Kuvitelkaa nyt... Hammaslääkärin työ on hyvin tarkkaa. Oletteko koskaan yrittäneet pujottaa lankaa neulansilmään nyrkkeilyhanskat kädessä?

Pierre – En koskaan. Ompelen muutenkin hyvin vähän. Neulon mieluummin.

Jacques – Kuten aina sanon, meillä hammaslääkäreillä on yksi etu psykoanalytikoihin nähden: minunkin potilaani tulee sisään, käy makuulle ja avaa suunsa... Mutta hän saa vain kuunnella minua!

Céline – Älä piinaa heitä noilla jutuillasi...

Marie – Ei toki, ette ollenkaan...!

Céline – Kertokaa mieluummin itsestänne... (*Marielle*) Olette opettaja, eikö niin?

Marie – Musiikin teoriaa, kyllä... Mutta en ole varma, onko se sen kiinnostavampaa...

Pierre vilkaisee Marieta muistuttaakseen, että tämä tuli taas möläyttäneeksi jotain.

Céline – Ai, musiikin teoriaa... Opiskelin sitä nuorena yli kymmenen vuotta...

Marie – Soititteko jotain soitinta?

Céline – En edes sitä... Vanhempani kai luulivat, että musiikinteoria on kuollut kieli. Niin kuin latina tai kreikka. Kun täytin kahdeksantoista, sanoin että nyt riittää.

Pierre (*ironisesti*) – No mutta... Tehän olitte varsin kapinallinen teini...

Céline – Sen jälkeen menin paritanssikurssille.

Marie – Siinäpä vasta muutos...

Jacques (*helttyneenä*) – Siellä Céline ja minä tapasimme...

Marie (*teeskennellen kiinnostusta*) – Ihanko totta?

Jacques – Kyllä, kyllä... Osasin siihen aikaan tanssia hyvin, tiedätkö... Enkä vielääkään aivan huono ole... Kuulemma neljäkymmentä prosenttia miehistä tapaa tulevan vaimonsa pyytämällä tätä tanssiin. (*Pierrelle*) Niinkö tekin hurmasitte viehättävän vaimonne...?

Pierre – Ei... Minä taas päädyin hänen kanssaan aika rajuihin tositoimiin porraskäytävässä eräänä ukkosiltana, kun olin ensin tarjonnut hänelle suojaa sateenvarjoni alla... Kuulemma hyvin harva pari tapaa sillä tavalla...

Kiusallinen hiljaisuus.

Marie – Mieheni vitsailee tietenkin...

Pierre – Hän inhoaa sitä, kun kerron tuon...

Marie – Otatteko vielä aperitiivia?

Céline – No... yhden sormen verran sitten...

Pierre – Sormenko? Ennen vai... aperitiivin jälkeen?

Marie mulkaisee Pierreä ja kaataa vieraille lisää.

Céline – Laitoimme Benjaminin, kuopuksen, tuohon lähipäiväkotiin. Tiedätekö, onko sillä hyvä maine?

Marie – En tiedä, minulla ei ole lapsia.

Céline – Ai niin, aivan. Anteeksi...

Pierre – Ei se oikeastaan ole teidän syytänne, eihän?

Kiusallinen hiljaisuus.

Céline – Entä te, Pierre? Mitä te teette työksenne...?

Pierre – Minäkö? En mitään...

Naapurit vetävät tilanteeseen sopivan ilmeen.

Céline (*myötätuntoisesti*) – Työnhakija...

Pierre – En minä mitään hae... Sanoisin pikemminkin... passiivinen palkansaaja. Siihen asemaan pääseminen on hyvin vaikeaa, tiedätekö. Näyttää siltä kuin tekisi töitä, vaikka ei tee mitään... Siihen tarvitaan todella hyvää näyttelijää.

Céline (*vaivaantuneena*) – Mitä te sitten teette, kun ette tee töitä...? Siis tarkoitan... vapaa-ajalla, työajan ulkopuolella...

Pierre – No... olen näyttelijä, juuri niin! Tosin vain satunnaisesti...

Céline (*kiinnostuneena*) – Näyttelijä? Aivan, teidän kasvonne näyttivätkin jotenkin tutuilta... Missä olette esiintynyt?

Pierre – Katsotteko televisiosta Kauniita ja rohkeita?

Jacques – Minä joskus! Se tulee sopivasti päiväunieni aikaan...

Pierre – Sitten olette nähnyt juuri ennen sitä hautausvakuutuksen mainoksen?

Jacques ei oikein tunnu muistavan.

Pierre – Kyllä te tiedätte! Se tulee kuulokojeiden ja porrashissien mainosten välissä.

Jacques – Öh... ehkä...

Pierre – No, se tyyppi siinä arkussa olen minä...

Jacques – Ei kai...?

Pierre – Rooli, jossa pääsin todella hajoamaan, voisi sanoa...

Marie mulkaisee Pierreä raivoissaan.

Céline – Entä muita projekteja...?

Ovikello soi.

Jacques – Ai, odotatteko vielä lisää vieraita?

Marie – Emme, emme... Ketään muuta ei ole tulossa...

Pierre menee avaamaan.

Pierre (kulisseista) – Jo nyt... Anteeksi, palaan ihan kohta...

Pierre palaa mukanaan pino Postin kalentereita.

Pierre – Se oli postinjakaja, joulurahan toivossa...

Jacques – Aikaisin ovat liikkeellä tänä vuonna... Oletteko varma, että se oli oikea postinjakaja...?

Pierre – No, sillä oli sinikeltainen takki ja se näytti aivan samalta tyypiltä, joka tuo postini joka päivä...

Jacques – Ahaa...

Pierre – Sattuuko teillä olemaan kymppin seteliä? Minulla ei nyt ole yhtään vaihtorahaa... Maksan takaisin myöhemmin...

Jacques kaivelee vastahakoisesti taskujaan.

Jacques – Harmi, annoin viimeisen viitoseni kuohuviinistä. Minulla olisi kahden euron kolikko, jos se auttaa...

Pierre – No... Annan hänelle sen pullon, jonka toitte meille... Ei kai haittaa?

Jacques – Ei tietenkään...

Pierre ojentaa kalenteripinon Jacquesille.

Pierre – Valitkaa sitten itsellenne yksi...

Kun Pierre käy hakemassa pullon jääkaapista, Jacques kaivaa lukulasinsa ja tutkii kalentereita liioitellun vakavana.

Jacques – Otan tämän, jossa on kolme kissanpentua... Aika söpöjä... Eikö, Céline?

Pierre palaa kuohuviinipullon kanssa.

Pierre – Saatte pitää kalenterin... kun postinjakaja lähtee teidän pullonne kanssa...

Jacques – Kiitos...

Pierre poistuu, loput kalenterit ja pullo mukanaan.

Pierre (*kulisseista*) – Tässä, oikein kylmää... Hyvää joulua sitten...

Pierre palaa.

Céline – Hyvää joulua... Lokakuussa... On niillä pokkaa...

Pierre – Ilmastonmuutos varmaan... Vuodenajat ovat aivan sekaisin... Jopa postinjakajat ovat täysin eksyksissä...

Marie – Minä taidan käydä katsomassa porsaanpaistia. Minusta täällä haisee kaasulta...

Jacques (*nousten*) – Minä käyn samalla vilkaisemassa kotona, että lasten kanssa on kaikki hyvin. Ennen kuin siirrymme pöytään...

Marie – Tietenkin...

Jacques – Älkää vaivautuko, tunnen tien.

Céline (*nousten myös*) – Voisitteko kertoa, missä voisin pestä käteni...? Maapähkinöistä jää aina vähän rasvaiset sormet...

Marie – Tietysti. Käytävän päässä, vastapäätä...

Jacques ja Céline poistuvat.

Marie – Mikä sinuun meni, kun kerroit niille maanneesi kuolleena hautausvakuutusmainoksessa? (*Matkien ironisesti Pierreä*) Rooli, jossa pääsin todella hajoamaan...

Pierre – Kuule, yritin vain vähän piristää tunnelmaa, koska tämä on suoraan sanottuna kuolettavan tylsää, eikö? Ja olemme vasta aperitiivissa... Minä en jaksata tätä jälkiruokaan asti, sanon sen nyt...

Marie – Eiväthän he erityisen kiinnostavia ole, mutta...

Pierre – Ei, meidän on keksittävä jotain, millä saamme heidät lähtemään.

Marie – Nyt on liian myöhäistä perua. Emme vain kutsu heitä toiste.

Pierre – Odota vain, seuraavaksi he kutsuvat meidät! Et sinä tästä noin helpolla selviä. Olet pannut alulle pirullisen kierteen. Et edes tajua...

Marie – Liioittelet... Minä yritän vähän nopeuttaa tarjoilua... Avaa sinä sillä aikaa viinipullo.

Pierre – Ainakin pääsin eroon sen kuohuviinipullostani. Se tekee minulle ilmavaivoja...

Marie menee keittiöön. Pierre tarttuu viinipulloon. Céline palaa.

Céline – Oli todella mukavaa, että kutsuite meidät tutustumaan... Asuin tällä seudulla kauan sitten yläasteikäisenä, mutta en tunne täältä enää ketään... Ja naapureina voimme tehdä toisillemme pieniä palveluksia...

Pierre – Niin vaimonikin sanoo... *(Hän saa ajatuksen.)* Itse asiassa olen iloinen, että sanoitte noin... Minulla olisi nimittäin yksi pieni pyyntö.

Pierre ojentaa hänelle pullon.

Pierre – Voisitteko avata tämän? En tiedä, riittävätkö minulla enää voimat...

Céline alkaa hämmentyneenä avata pulloa kömpelösti. Hän kamppailee korkin kanssa.

Pierre – En halunnut pilata iltaa, mutta... minulla on syöpä...

Säikähdyksestä Céline nykäisee korkin yhdellä vedolla irti. Pierre ottaa pullon ja kaataa viiniä jatkaessaan.

Pierre – Sain juuri tietää, että minulla on kasvain... Taisin ylittää käyttörajan...

Céline – Käyttörajan...?

Pierre – Puhelimen, tiedättehän... Säteily... Se taisi olla vanha malli...

Céline *(myötätuntoisesti)* – Aivoissa...

Pierre – Pahempaa...

Céline katsoo häntä ja miettii, mikä voisi olla pahempaa.

Pierre – Kiveksissä...

Céline *(kauhuissaan)* – Ei...!

Pierre – Handsfree suojaa päätä, tiedättehän, mutta siirtää vain ongelman toiseen paikkaan...

Céline – Olen todella pahoillani...

Pierre *(kohottaen lasiaan)* – No, kippis... Ei anneta tämän mennä hukkaan...

He kilistävät synkässä tunnelmassa.

Céline – Mutta... nykyäänhän on kaikenlaisia hoitoja...

Pierre – Niin... Kirurgini harkitsee itse asiassa siirrettä... *(Tauko)* Siksi pyysin vaimoani kutsumaan teidät... Teidät ja miehenne...

Céline kauhistuu.

Pierre – Vielä vähän viiniä?

Céline, joka totisesti tarvitsee rohkaisua, ei vastustele. Pierre kaataa hänelle suuren lasillisen, jonka Céline juo yhdellä kulauksella.

Céline – Tämä on kyllä hyvää, vai mitä?

Pierre – Ottakaa maapähkinöitä...

Céline ottaa.

Pierre – Asia on niin, että... tarvitsisin luovuttajan...

Céline – Luovuttajan...?

Pierre lähestyy ja ottaa häntä hartioista.

Pierre – Yhdellä kiveksellä voi elää aivan hyvin, tiedättehän... Leikkaus on pieni, ja viikon päästä sitä ei enää edes ajattele. Arpikaan ei juuri näy...

Céline (*ymmällään*) – Tuota... Minun pitäisi varmaan puhua mieheni kanssa... En tiedä...

Marie palaa ja näkee heidät tässä kaksimielisessä asennossa.

Céline (*vaivaantuneena*) – Käyn katsomassa, miten Jacques pärjää lasten kanssa... Tiedättehän miehet...

Hän poistuu kiireesti.

Marie – Kas vain... Tehän taidattekin tulla hyvin toimeen...

Pierre – Lopeta, tämä on painajainen. Meidän on keksittävä keino päästä heistä eroon...

Marie – Mitä muka voimme tehdä? Emme voi heittää heitä ulos, kun itse kutsuimme heidät!

Pierre – Me...

Marie – Hyvä on, tein typerästi, mutta kun kerran pullo on avattu... Voi hitto, unohdin leivän...

Ennen kuin Marie palaa keittiöön, hän vilkaisee Me Naiset -lehteä.

Marie (*pettyneenä*) – Ei tämä näytä läheskään yhtä hyvältä kuin Me Naisten reseptikuvassa...

Pierre – Jos kuvittelet, että kaikki kadulla vastaan tulevat naiset näyttävät samalta kuin lehtien mallit... niin miksi sinun porsaanpaistisi näyttäisi samalta kuin kuvassa?

Marie kohauttaa olkapäitään ja lähtee ärtyneenä, mutta kääntyy ennen keittiöön katoamista.

Marie – Yritä nyt edes olla heille vähän ystävällinen...

Pierre – Että he jäisivät tänne ikuisiksi ajoiksi?

Marie – Naapureina he voivat asua siinä kaksikymmentä vuotta. Olisi typerää riitaantua heti ensimmäisenä iltana...

Pierre – Paras tapa pysyä hyvissä väleissä naapureiden kanssa on olla koskaan puhumatta heille...

Marie on menossa takaisin keittiöön.

Marie – Muuten, oletko nähnyt kissaa?

Pierre (*vaivaantuneena*) – En sitten aamun...

Marie – Toivottavasti sinun viherkasvisi ei ollut myrkyllinen.

Marie poistuu. Jacques palaa.

Jacques – Céline peittelee kuopuksen nukkumaan ja tulee sitten. Kaksi muuta katsovat televisiota...

Pierre – Strip Pokeria...?

Jacques – Viulunsoittajaa katolla... Lempielokuvani... Mmm... Täällä tuoksuu todella hyvältä! (*Ottaa Pierreä olkapäästä.*) Olen varma, että meistä tulee hyvät naapurit... Ja naapuri-illallisissa on se hyvä puoli, ettei tarvitse ajaa kotiin... Meillä on vaikka kuinka paljon aikaa, eikä tarvitse pelätä puhallusratsiaa!

Pierre – Jacques... Saanko sanoa Jacques?

Jacques – Tietenkin, Pierre. Naapureita kun ollaan...

Pierre – Olette niin miellyttävä ihminen. Minulla olisi teille pieni ehdotus. Tai oikeastaan minulla ja vaimollani...

Jacques (*kiinnostuneena*) – Niin?

Pierre – Oletteko koskaan kuullut... parinvaihdosta?

Jacques (*tyrmistyneenä*) – Suunnilleen...

Pierre – No, vaimoni ja minä... Siis jos haluatte... Eihän siinä mitään pakkoa ole. Yleensä se tapahtuu jälkiruoan ja kahvin välissä... Jos ette ole kiinnostuneita, lähdette vain heti jälkiruoan jälkeen. Vaimoni ja minä kyllä ymmärrämme...

Jacques jää sanattomaksi. Céline palaa.

Céline – Noin! Nyt voimme viettää rauhallisen illan nelistään...

Céline huomaa Jacquesin vaivaantuneisuuden.

Céline – Onko kaikki hyvin?

Jacques – On, on... Puhuimme vain... vapaakaupasta. Globalisaatiosta, työpaikkojen siirtämisestä ulkomaille ja siitä kaikesta... Tiesittekö, että vaimonikin kannattaa vapaata... vaihtoa?

Céline (*korjaten vaivaantuneena*) – Vapaakauppaa...

Marie tulee keittiöstä porsaanpaistin kanssa.

Marie – No niin, jos teillä ei ole mitään possua vastaan, voimme siirtyä pöytään...

He istuutuvat pöytään kiusallisessa hiljaisuudessa.

Marie – Céline, istutteko mieheni viereen...?

Céline tekee työtä käskettyä Jacquesin huolestuneen katseen alla. Marie tarjoilee vieraille.

Céline – Voi, tämähän näyttää herkulliselta...

Marie on tarjoilemassa Pierrelle.

Pierre – Ei kiitos...

Marie – Eikö sinulla ole nälkä?

Pierre – Ei kovin... Liha on aina vähän kuvottanut minua. Eikö teitä...? (*Jacques ja Céline tuijottavat häntä tyrmistyneinä.*) Tiesittekö, että geneettisesti sika on eläimistä hyvin lähellä ihmistä? Ihminen eroaa siasta vain muutaman geenin verran. Eikä aina niilläkään...

Tämän aloituksen jälkeen vieraat syövät selvästi huonommalla ruokahalulla. Marie vaihtaa aihetta.

Marie – Entä te, Céline? Ette ole kertonut, mitä te teette...

Céline – Epäroin aina vähän kertoa... Sitä ei näinä aikoina katsota kovin hyvällä...

Pierre – Oletteko strippari... vai automekaanikko?

Céline – Pahempaa... Olen... (*Mahtipontisesti*) Cost Killer.

Pierre ja Marie eivät ymmärrä.

Jacques – Kululeikkuri, suomeksi... Siis kustannusten leikkaaja, ei kaulojen. Tai päänkatkoja, jos niin haluatte...

Marie – Mitä se käytännössä tarkoittaa?

Céline – Minut kutsutaan konsultiksi vaikeuksissa oleviin yrityksiin karsimaan kuolleet oksat, jotta nuoret versot saavat kasvaa vapaasti...

Jacques – Kuten minä aina sanon, kululeikkuri on headhunterin vastakohta... Vaimoni ei etsi päitä, hän pudottaa niitä... katkaisemalla kaulat!

Marie – Kuulostaa kiinnostavalta...

Jacques – Vaimoni on eräänlainen liberaalin vallankumouksen Robespierre. Vapaakaupan pasionaria.

Céline (*korjaten*) – Vapaakaupan...

Jacques – Öh... niin tietenkin...

Marie – Kenen kauloihin olette viime aikoina päättänyt tarttua moottorisahalla?

Céline – Tähän asti minua ovat käyttäneet lähinnä yksityiset yritykset. Mutta nykyään saan paljon toimeksiantoja myös julkiselta sektorilta. Itse asiassa sain juuri uuden tehtävän...

Marie – Sanokaa, ettette aio käydä koulutusjärjestelmän kimppuun... Musiikin teorian opettajat olisivat varmasti ensimmäisenä giljotiinissa...

Céline – Älkää naurako, sekin päivä varmasti tulee. Mutta ei, tällä kertaa pilkottavana on toinen jättiläinen.

Marie – Ette kai Kelaa?

Céline – Kansalliskirjastoa.

Pierre (*tukehtumaisillaan*) – Kansalliskirjastoa...!

Céline – Tämä jää tietenkin meidän välillemme... Aloitan huomenna aamulla, eikä kukaan vielä tiedä asiasta. Käyn henkilöstön läpi ja pidän vain tuottavimmat... Muut korvataan tietokoneilla...

Jacques – Vaimoni on tappaja. Työpaikalla häntä kutsutaan Terminaattoriksi. Kun hän on valmis Kansalliskirjaston kanssa, takaan ettei henkilöstöstä ole puoliakaan jäljellä...

Marie jää sanattomaksi ja Pierre on pyörtymisen partaalla.

Céline – Mutta minä vain kyllästytn teitä tällä kaikella... Porsaanpaistinne luumuilla on todella hyvää. Annattehan minulle reseptin?

Jacques nousee.

Jacques – Anteeksi... Käyn vessassa ennen kuin siirrymme seuraavaan ruokalajiin... Taitavat olla ne luumut...

Céline – Minä käyn samalla katsomassa, etteivät lapset katso mitään sopimatonta maksukanavilta. Meillä ei ole edes tilausta, mutta nykyään ne osaavat kiertää kaiken...

Jacques ja Céline poistuvat.

Pierre (*kauhuissaan*) – Nyt olen mennyttä. Olen ensimmäisessä erässä, kun päitä alkaa pudota...

Marie – Jos et olisi kehuskellut saavasi palkkaa siitä, ettet tee mitään... (*Matkien Pierreä*) Siihen tarvitaan todella hyvää näyttelijää...

Pierre – Mistä minä olisin voinut tietää, että hän on ammattimainen päänkatkoja? Hän näytti aivan harmittomalta... Ja muistutan, että sinä kutsuit hänet! Jos olisit kertonut, että rouva Pol Pot tulee meille illalliselle, olisin ollut varuillani...

Marie – En nyt oikein tiedä, miten tämän voisi enää pelastaa...

Pierre – Varsinkin kun ehdotin hänen miehelleen neljän kimppaa jälkiruoaksi...

Marie – Mitä?

Pierre – Tarkoitus oli saada heidät lähtemään nopeammin...

Marie (*loukkaantuneena*) – Kiitos vain... Nyt hän pitää sinua paitsi loisena myös seksihulluna... Entä jos he olisivat suostuneet?

Pierre – Puhuin vain hänen miehelleen... Eikä hän muuten vielä sanonut ei... Mutta nyt meidän on tehtävä kaikkemme, että he jäävät, ja yritettävä korjata vahinko...

Marie sytyttää savukkeen hermoromahduksen partaalla.

Marie – Tämä ei tainnut olla oikea päivä lopettaa. (*Hän vetää nautinnollisen henkäyksen.*) Ah, ihanaa...

Pierre katsoo häntä järkyttyneenä, mutta kokoaa itsensä.

Pierre – Kuule, tässä vaiheessa minä näen enää yhden ratkaisun...

Marie – Kaasu, niin kuin vastapäisillä naapureilla...?

Pierre – Hän ei vielä tiedä, että työskentelen Kansalliskirjastossa... Meidän pitää käyttää loppuilta siihen, että saamme hänestä jotain raskauttavaa...

Marie – Ja miten aiot tehdä sen? Et kai tosissasi pyydä minua suostumaan siihen rivoon ehdotukseen, jonka teit hänen miehelleen, jotta voisimme kiristää heitä ja sinä saisit pitää työpaikkasi?

Pierre – Ei, jos sen voi välttää... Voisimme ensiksi juottaa hänelle vähän lisää... Kyllä tuollaisella ihmisellä jotain salattavaa on, vaikka näyttääkin viattomalta.

Marie – Juottaa hänet humalaan? Luuletko oikeasti, että se riittää siihen, että hän kiipeää pöydälle ja tekee julkisen tunnustuksen kulttuurivallankumouksen tyyliin? En tiedä, miten hänet muuten saisi puhumaan, paitsi ehkä työntämällä pään uuniin... Minun pitäisi saada hänet houkuteltua keittiöön sillä aikaa kun sinä neutraloit hänen miehensä...

Pierre – Julkinen tunnustus... Siitä tuli mieleeni yksi ajatus...

Marie – Niin...?

Pierre – Strip Poker!

Marie – Haluatko ehdottaa heille räsypokkaa?

Pierre – Strip Pokeria, sitä tosi-tv-ohjelmaa! Kun hän on juonut tarpeeksi, ehdotamme peliä.

Marie – Millaista peliä?

Pierre – Häviäjän rangaistus on vastata yhteen tungettelevaan kysymykseen. Totuuspelejä siis! Hän on kilpailuhenkinen, ja muutaman lasillisen jälkeen hän suostuu varmasti...

Marie – Mutta minä en oikeastaan osaa pelata pokeria kovin hyvin...

Pierre – Onko sinulla jotain salattavaa?

Marie – Ei erityisesti, mutta...

Pierre – No sitten!

Jacques ja Céline palaavat.

Jacques – Ah, nyt on parempi olo!

Marie – No niin, sitten voimme siirtyä jälkiruokaan...

Jacques (*vaivaantuneena*) – Alkaahan tässä olla jo myöhä... Emme ehkä viitsi vaivata teitä enää pidempään...

Céline – Jacques, emme me voi karata kuin varkaat...

Pierre – Ette te vaivaa meitä yhtään! Sen jälkeen voimme pelata jotain seurapeliä... Pidätkö peleistä?

Céline – Nyt osuite heikkoon kohtaani! Olen todella kilpailuhenkinen... Eikö niin, Jacques?

Pimeä.

3. näytös

Tunnelma on kuin savuisessa korttipeliluolassa. Kaikki neljä istuvat hieman nuhruisina savuke suupielessä pokeripöydän ympärillä, jota valaisee lamppu kuin elokuvissa. Jacques ja Céline katsovat vaikuttuneina, kun Marie sekoittaa kortit kasinokrupieerin taidolla.

Pierre – Onko siis selvä? Jokaisen jaon jälkeen se, jolla on eniten nappeja, saa esittää yhden kysymyksen sille, jolla on vähiten...

Muut nyökkäävät.

Jacques – Kunhan ne eivät ole nappeja, jotka pitävät housuni jalassa. Sen lisäksi mitä minulla on niiden alla, minulla ei ole mitään salattavaa.

Pierre – Kaikilla on jotain salattavaa... kun tarpeeksi etsii... Pitää vain osata kysyä oikeat kysymykset...

Tunnelma muuttuu raskaammaksi. Kaikki neljä panostavat. Jacques leikkaa pakan. Marie jakaa kortit.

Pierre – Kaadanko vielä vähän digestiiviä...?

Céline – No, pieni ylilyönti silloin tällöin...

Jacques – Ei kai se ole kovin järkevää? Nykyäänhän voi joutua vastuuseen, jos päästää vieraansa lähtemään täysin humalassa...

Pierre – Niinhän te itse sanoitte: teidän ei tarvitse ajaa minnekään. Asutte vastapäätä...

Jacques – Vieressä...

Pierre – Niinpä ette voi edes jäädä auton alle katua ylittäessä... Mutta jos haluatte, voitte jäädä yöksi meille...

Jacques näyttää vaivaantuneelta.

Céline (tyhjentäen lasinsa yhdellä kulauksella) – Ah... Päärynän maun kyllä huomaa...!

Jacques hymyilee jäykästi. Marie on jakanut kortit. Kaikki katsovat omiaan ja tarkkailevat toisiaan.

Pierre – Kaksi korttia...

Marie antaa hänelle kortit.

Céline – Kolme...

Jacques – Yksi...

Marie – En vaihda...

He katsovat taas korttejaan ja vilkuilevat toisiaan kulmiensa alta. Sitten kukin puhuu vuorollaan.

Pierre – Luovutan...

Jacques – Minäkin...

Céline – Korotan kahdella.

Marie – Maksan...

Céline lyö korttinsa pöytään lapsenomaisen innostuneena.

Céline – Neljä ässää! Pane paremmaksi!

Marie (*pettyneenä*) – Kolme jätkeä...

Céline kerää panoksen. Kaikki katsovat jäljellä olevia nappejaan.

Céline – Minun vuoroni kysyä...

Muut laskevat nappejaan vaivaantuneina. Mariella on vähiten, ja hän näyttää huolestuneelta.

Céline – Siis Marielta!

Pierre ja Jacques huokaisevat helpotuksesta.

Céline – Teidän pitää kertoa totuus...

Marie (*levottomana*) – Kysykää...

Céline – Oletteko koskaan varastanut kaupasta?

Marie näyttää melkein helpottuneelta.

Marie – Kyllä... kerran... teltan...

Jacques – Varastitteko tädiltänne...?

Marie – En tädiltä! Teltan!

Céline – Teltan...? Siis kokonaisen teltan...?

Marie – Retkeilyteltan!

Jacques – No jopas... Ei olisi tullut mieleenkään varastaa sellaista! Aika vaikea piilottaa, eikö teltta ole melko näkyvä?

Céline – Teltan...? Oliko se... pakon sanelemaa? Eikö teillä ollut paikkaa missä nukkua...?

Marie – Se oli retkeä varten! Olin ostoskeskuksessa... Menin kassalle maksamaan. Minulle sanottiin, ettei se ollut oikea kassa. Menin vähän edemmäs ja huomasin, että olin vahingossa jo kulkenut varashälytinporttien läpi. Ja kun olin kerran jo ulkona...

Pierre – Ei se oikeastaan ollut varkaus... Et sinä ollut aikonut varastaa sitä telttaa...

Marie – Sanotaan, etten palannut takaisin maksamaan... Pelkäsin lähinnä sitä, että portti alkaisi siinä vaiheessa hälyttää. Olisi ollut todella typerää jäädä kiinni yrittäessäni viedä takaisin kauppaan telttaa, jonka olin juuri varastanut vahingossa... Kuvitelkaa minut selittämässä sitä vartijoille! He eivät yleensä ole tunnettuja vilkkaasta mielikuvituksesta...

Muut kuvittelevat tilanteen tyrmistyneinä.

Céline – Oliko se todella ainoa kerta?

Marie – Kyllä...

Céline – Olette siis aika rehellinen ihminen...

Marie – Useimmat ihmiset ovat rehellisiä vain siksi, ettei heillä ole rohkeutta olla epärehellisiä... Minusta riski on aina tuntunut liian suurelta verrattuna siihen nautintoon, jonka siitä voisi saada...

Jacques (*jo hieman humalassa*) – Niin kuin miehen pettäminen?

Marie – Se on eri kysymys...

Jacques – Hyvä on...

Uusi jako alkaa. Sama rituaali. He panostavat. Nyt Pierre jakaa.

Céline – Yksi kortti...

Jacques – En vaihda...

Marie – En vaihda...

Pierre – Kaksi korttia...

He panostavat uudelleen.

Céline – Maksan...

Jacques – Korotan yhdellä...

Marie – Luovutan...

Pierre – Maksan...

He näyttävät korttinsa.

Pierre (*riemuissaan*) – Täyskäsi!

Jacques – Väri!

Pierren hymy hyytyy. Marie katsoo häntä ironisesti.

Marie – Hyvin alkaa...

Jacques kahmii panoksen.

Jacques – Minun vuoroni kysyä...

Kolme muuta laskevat nappejaan puolustuskannalla.

Jacques – Pierrelta...

Pierre näyttää alistuneelta.

Jacques – Oletteko koskaan halunnut tappaa jonkun?

Pierre – Ennen tätä iltaa, tarkoitatteko?

Jacques – Niin, ja niin että olette ainakin vähän yrittänytkin.

Céline – Muuten sitä ei lasketa.

Jacques – Jos kaikki miehet, jotka haluavat tappaa vaimonsa vähintään kerran viikossa, pantaisiin vankilaan... vankilat olisivat vielä nykyistäkin täydempiä...

Hänen vaimonsa katsoo häntä murhaavasti. Pierre yrittää muistella.

Pierre – Ei tule mieleen... *(Naurahtaa)* Ai niin... Ei se ollut varsinaisesti suunniteltua, mutta... Olin yläasteella... Meidän luokallamme oli yksi lihava silmälasipäinen tyttö, jota kiusasimme koko ajan. Kerran uimahallissa heitimme hänen lasinsa syvään altaaseen. Hän ei osannut uida. Mutta paniikissa hän unohti sen ja hyppäsi veteen hakemaan lasejaan. Me nauroimme aivan kippurassa. Kun häntä ei viiden minuutin kuluttuakaan näkynyt pinnalla, kutsuimme lopulta uimavalvojan... Voi että me nauroimme... En enää muista, mikä sen raukan nimi oli...

Céline – Céline Robert...

Pierre *(jähmettyneenä)* – Niin... ehkä...

Céline – Se lihava silmälasipäinen tyttö olin minä...

Pierre – Ei...!?

Céline – Minähän tiesin, että kasvonne näyttivät tutuilta...

Jacques puuttuu asiaan keventääkseen tunnelmaa.

Jacques – No niin... Otetaan vielä yksi jako.

Uusi jako. Ilman innostusta, painostavassa hiljaisuudessa. Céline jakaa kortit.

Jacques – Luovutan.

Marie – En vaihda...

Pierre – Minäkin luovutan.

Céline – Kymmenen lisää...

Marie – Maksan. Ja korotan kahdellakymmenellä...

Céline *(panostaen)* – Maksan.

Céline ja Marie näyttävät korttinsa. Marie hymyilee tyytyväisenä. Céline näyttää lyödyltä.

Marie – No niin, tällä kertaa minä saan kysyä... Célineltä...

Céline huolestuu.

Marie – Oletteko koskaan tehnyt työssänne vakavaa virhettä, josta ette ole kertonut kenellekään?

Céline näyttää todella pahalta. Hän menee näyttämön etuosaan kuin tunnustamaan. Mutta puhumisen sijasta hän riisuu yläosansa.

Pimeä.

Valot syttyvät, ja Céline on yhä piinapenkissä näyttämön etuosassa. Ymmärrämme, että hän on hävinnyt uudelleen.

Marie – Toistan kysymykseni... Oletteko koskaan tehnyt työssänne vakavaa virhettä...?

Céline aikoo riisua alaosansa... mutta luopuu ajatuksesta ja puhuu lähes kuulumattomalla äänellä.

Céline (hyvin hiljaa) – Olen...

Marie – Anteeksi?

Céline – Olen!

Marie – Millaisen?

Céline – No... Tämä ei mene tämän huoneen ulkopuolelle...? Lupaatteko...?

Pierre ja Marie nyökkäävät tekopyhästi.

Pierre – Kuvitelkaa olevanne katolisessa kirkossa ja että me olemme rippi-isiänne...

Korttipeliluolan tunnelma on melko kaukana tästä mielikuvasta.

Jacques (huvittuneena) – Kirkossa...?

Marie – Tai synagogassa, jos se tuntuu paremmalta.

Céline – Onko synagogissa rippituoleja?

Pierre (kärsimättömänä) – En minä tiedä... Kuvitelkaa sitten olevanne tosi-tv-ohjelman kuvauksissa...

Céline – No hyvä... Tästä on noin puoli vuotta. Eräällä toimeksiannollani järjestin irtisanottavaksi yhden johtajan ja hänen puolisonsa, jotka molemmat työskentelivät yrityksessä, jota auditoin. Olin varma, että he varastivat kassasta. Mies ei kestänyt sitä. Hän oli ollut talossa kaksikymmentä vuotta. Hän teki itsemurhan. Yhdessä vaimonsa kanssa...

Pierre ja Marie vaihtavat tyytyväisiä katseita. Heillä on nyt jotain, millä kiristää Célineä.

Céline – Avaamalla kaasun...

Pierre (*järkyttyneenä*) – Vastapäiset naapurit...!

Céline – Anteeksi?

Pierre – Ei mitään...

Céline – Heti hautajaisten jälkeen tajusin, etteivät he olleet syyllisiä... Olin vain tehnyt yhteenlaskuvirheen... En kertonut kenellekään... En tehnyt mitään heidän maineensa puhdistamiseksi... Häpesin liikaa... (*Kyynelissä*) En yleensä koskaan tee yhteenlaskuvirheitä...

Jacques lohduttaa häntä.

Jacques (*Pierrelle ja Marielle*) – Hän järkyttyy aina, kun tästä puhutaan... (*Yrittäen lohduttaa vaimoaan*) Haluatko, että lähdetään kotiin, kulta...?

Pierre ja Marie vaihtavat merkitsevän katseen.

Marie – Niin, ehkä tämä riittää...

Céline (*ryhdistäytyen*) – Ei, ei, en halua pilata iltaanne... Kyllä tämä tästä. Eikä pokeripeliä lopeteta tuosta vain... (*Uhkaavasti*) Kaikki eivät ole vielä puhuneet...

Céline tyhjentää lasinsa yhdellä kulauksella unohtaakseen tunnontuskansa.

Pierre – Hyvä on...

Jacques jakaa kortit. He jatkavat peliä hiljaisina. Tunnelma käy yhä raskaammaksi.

Marie – Kortti...

Pierre – En vaihda...

Céline – Maksan...

Jacques – Maksan...

He näyttävät korttinsa.

Céline – Minulla on pari...

Jacques – Kolmoset...

Marie – Neljä rouvaa...

Pierre (*riemuissaan*) – Neljä kuningasta!

Muut vaivaantuvat.

Pierre – Jacques...

Jacquesin kasvot jähmettyvät.

Pierre – Tiedätekö, mitä tapahtui kissalle, jonka näin tänä aamuna taloyhtiön roskiksessa...?

Marie kauhistuu. Jacques ja Céline näyttävät vaivaantuneilta.

Pierre – Teidän pitää kertoa meille totuus...

Jacques menee näyttämön etuosaan kuin tunnustamaan. Mutta puhumisen sijasta hän riisuu housunsa ja jää alushoususilleen.

Pimeä.

Valot syttyvät. Jacques on yhä piinapenkissä näyttämön etuosassa. Ymmärrämme, että hän on hävinnyt taas.

Pierre – No, se kissa?

Jacques aikoo riisua alushousunsa, mutta Céline vastaa hänen puolestaan.

Céline – Se oli jo syönyt kolme viherkasvia parvekkeeltani... Joten kastelin neljännen edellisenä iltana arseenilla.

Marie purskahtaa itkuun.

Pierre – Voi luoja! Pieni kissa on kuollut...

Kiusallinen hiljaisuus.

Jacques (*keventääkseen tunnelmaa*) – Vielä yksi? Että saan edes vähän omiani takaisin...

Céline – Hyvä on, mutta sen jälkeen mennään kaikki nukkumaan.

Muut epäröivät hetken, koska eivät tiedä, miten viimeinen lause pitäisi ymmärtää.

Uusi jako. Marie jakaa taas. Panokset asetetaan. Ilmeet ovat entistä jännittyneemmät.

Pierre – Kortti.

Céline – Kortti.

Jacques – En vaihda.

Marie – Kortti.

Jacques panee kaikki nappinsa peliin.

Jacques – Kaikki peliin!

Marie – Luovutan...

Pierre – Luovutan...

Céline – Minäkin...

Jacques kerää panoksen. Hänen kasvonsa kirkastuvat. Marie huomaa kauhukseen, että hänellä on vähiten nappeja.

Jacques – Minun vuoroni kysyä...

Marie (*paniikissa*) – Ette näyttänyt meille korttejanne...!

Jacques – Ei minun tarvitse! Te kaikki luovutitte!

Hän katsoo kolmea muuta vuorotellen pitkittäen jännitystä.

Jacques – Mariella on vähiten nappeja... Joten kysyn suoraan...

Marie näyttää vaivaantuneelta.

Jacques (*armotta*) – Oletteko koskaan pettänyt miestänne?

Marie jää sanattomaksi. Pierre katsoo häntä huolestuneena.

Céline – Me kaikki pelasimme sääntöjen mukaan. Olette meille totuuden velkaa...

Marie menee vuorollaan näyttämön etuosaan. Hän riisuu yläosansa.

Pimeä.

Valot.

Jacques (*armotta*) – Oletteko koskaan pettänyt miestänne?

Marie, yhä vaivaantuneempana, riisuu alaosansa ja jää alusasuihin.

Pimeä.

Valot.

Jacques (*armotta*) – Oletteko koskaan pettänyt miestänne?

Marie tekee eleen riisuakseen alusasunsa, mutta päättää mieluummin puhua.

Marie – Kerran... Vain yhden pienen kerran... Se oli... erehdys.

Pierre on murtunut.

Céline (*julmasti*) – Erehdys? Niin kuin sen teltan kanssa?

Marie – Tavallaan, kyllä...

Jacques – Sentään... Ei väärää miestä valita samalla tavalla kuin soitetaan väärään numeroon.

Céline – Ja vaikka soittaisi väärään numeroon, puhelun voi aina katkaista ennen kuin alkaa kunnolla jutella...

Marie – Sanotaan, etten tajunnut lyödä luuria korvaan, kun vielä olisi ollut aikaa... Minä olen puhelimesta aika puhelias...

Céline – Olitteko kertonut miehellenne ennen tätä iltaa?

Marie – En...

Céline – Miksi ette?

Marie – Olin päässyt turvaporrettien läpi laukaisematta hälytystä... enkä uskaltanut palata takaisin maksamaan...

Kiusallinen hiljaisuus. Pierre ja Marie välttelevät toistensa katseita.

Jacques – No... Me taidamme tästä lähteä...

Pierre (*Jacquesille*) – Bluffasitteko?

Jacques näyttää tyytyväisenä korttinsa.

Jacques – Minulla oli vain pieni pari...

Céline ja Jacques nousevat ja valmistautuvat lähtemään.

Jacques (*Pierrelle*) – Minullakin olisi vielä yksi kysymys teille...

Pierre – Peli on ohi.

Jacques – Minä näytin parini...

Pierre – Kysykää sitten...

Jacques – Oletteko te oikeasti näyttelijä?

Pierre – En, mutta kirjoitan näytelmiä. Työajalla... Kansalliskirjastossa...

Céline – Vai niin... Voinhan luottaa siihen, että pidätte asian omana tietonanne...?

Pierre – Tarkoitatteko vastapäisiä naapureita...? Jos kirjoitatte raporttiinne, että olen koko talon tuottavin työntekijä eikä minua missään tapauksessa voi korvata tietokoneella...

Céline nielee iskun.

Céline – Saanko hakea keittiöstä vähän vettä? Minulla ei ole oikein hyvä olo...

Marie – Tietenkin...

Céline menee keittiöön.

Jacques – Ensi kerralla me kutsumme teidät... Pelataan vaikka Scrabblea vaihteeksi...

Céline palaa.

Jacques – Nähdään pian?

Pierre (*Célinelle*) – Huomenna...?

Naapurit lähtevät. Pierre ja Marie tuskin uskaltavat katsoa toisiaan. Marien puhelin alkaa soida.

Pierre – Etkö vastaa?

Marie – En edes tiedä, onko se sinulle vai minulle. Olet antanut numeroni kaikille kavereillesi...

Pierre – Koska luotan sinuun...

Marie vaivaantuu.

Pierre (*vakavammin*) – Kuka se sinun... väärä numerosi oli?

Marie – Jérôme...

Pierre – Kas vain... Hänestä en olisi epäillyt mitään...

Marie kietoo kätensä Pierren ympärille pyytääkseen anteeksi.

Marie – Pelataanko sittenkin räsupokkaa?

Pierre – Kaikki peliin!

Viettelevää musiikkia. Marie alkaa stripata. Pierre katsoo kiihtyneenä. Hän istuu nauttimaan esityksestä ja ottaa esiin paksun sikarin, jonka aikoo sytyttää tulitikulla.

Hetkeksi näkyviin ilmestyy Célinen kasvot: hän vakoilee heitä toisen maailmansodan aikainen kaasunaamari kasvoillaan. Sitten Céline katoaa.

Marie pysähtyy yhtäkkiä samalla hetkellä kun musiikki lakkaa.

Marie (*huolestuneena*) – Eikö sinustakin täällä haise kaasulta?

Pierre kohauttaa olkapäitään ja raapaisee tulitikun sytyttääkseen sikarinsa.

Pimeä, jota seuraavat välähdys ja räjähdysten ääni.

Loppu.

Kirjailija

Jean-Pierre Martinez syntyi vuonna 1955 Auvers-sur-Oisessa, Ranskassa. Hän sai ensimmäiset kokemuksensa esiintymislavalta rumpalina useissa rockyhteissä ennen kuin ryhtyi työskentelemään semiootikkona mainosalalla. Myöhemmin hän työskenteli televisiokäsikirjoittajana ja palasi lopulta teatterin pariin näytelmäkirjailijana.

Hän on kirjoittanut noin sata televisiokäsikirjoitusta ja yli 120 näytelmää. Osa hänen teoksistaan, kuten *Perjantai 13.* ja *Strip Poker*, on jo vakiinnuttanut asemansa nykyteatterin ohjelmistossa.

Nykyään Jean-Pierre Martinez kuuluu Ranskan ja ranskankielisten maiden esitetyimpiin nykyajan näytelmäkirjailijoihin. Monet hänen näytelmistään on käännetty useille kielille, muun muassa englanniksi ja espanjaksi, ja niitä esitetään säännöllisesti Yhdysvalloissa, Latinalaisessa Amerikassa sekä lukuisissa muissa maissa.

Jean-Pierre Martinezia edustaa **SACD (Société des Auteurs et Compositeurs Dramatiques)**.

Helpottaakseen sekä ammatti- että harrastajateattereiden työskentelyä kirjailija on päättänyt tarjota näytelmiensä tekstit maksutta ladattaviksi. Jokainen julkinen esitys edellyttää kuitenkin tekijän ennakkolupaa.

Tämä teksti on tekijänoikeuden suojaama. Sen luvaton jäljentäminen, muokkaaminen tai muu käyttö, myös osittain, voi johtaa oikeudellisiin seuraamuksiin.

Jos haluat ottaa yhteyttä Jean-Pierre Martineziin tai pyytää lupaa jonkin hänen näytelmänsä esittämiseen, käytä jotakin seuraavista yhteydenottolomakkeista:

<https://jeanpierremartinez.net/en/contact-2/>

Jean-Pierre Martinezin näytelmät

Kaikki Jean-Pierre Martinezin näytelmät ja niiden käännökset ovat ladattavissa maksutta hänen verkkosivustoiltaan:

<https://jeanpierremartinez.net/en/jean-pierre-martinezin-naytelmat-suomeksi-ladattavaksi/>

<https://comediatheque.net/lataa-naytelmateksteja-ilmaiseksi/>

Tämä teksti on tekijänoikeuden suojaama. Luvaton käyttö voi johtaa oikeudellisiin seuraamuksiin ja vahingonkorvausvastuuseen.

Kaikki Jean-Pierre Martinezin näytelmät ja niiden käännökset ovat ladattavissa ilmaiseksi hänen verkkosivustoiltaan. Jokainen julkinen esitys, riippumatta siitä, onko kyseessä ammatti- vai harrastajateatteri, edellyttää kuitenkin tekijän ennakkolupaa.

Jean-Pierre Martinezin suomenkieliset näytelmät ovat ladattavissa ilmaiseksi:

<https://jeanpierremartinez.net/en/jean-pierre-martinezin-naytelmat-suomeksi-ladattavaksi/>

<https://comediatheque.net/lataa-naytelmateksteja-ilmaiseksi/>

© La Comédiathèque
Syyskuu 2026

ISBN 978-2-38602-499-3

Tekstin lataus: maksuton